

Ad 2. Selv om mulighederne for at føre kontrol med arbejdsudfygtighedens varighed er større ved ulykkestilfælde end ved sygdom, kan det være et problem at få de ulykkesramte til på ny at gå i arbejde, og forsikringsneurosernes antal står ofte i et vist forhold til dagpengenes størrelse. Ved en så kraftig forhøjelse af dagpengenes størrelse som den nu foreslåede bør det derfor overvejes nøje, hvad der kan gøres for at sikre, at de ulykkesramte på ny kommer i arbejde, så snart de egentlige og direkte følger af ulykkestilfældet er overvundet.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget anslås merudgifterne for forsikringsselskaberne til ca. 31,8 mill. kr., hvortil kommer administrationsudgifter. Efter de for os foreliggende oplysninger er merudgifterne beregnet for lavt, idet de inklusive administrationsudgifterne snarere vil andrage ca. 42 mill. kr. I den forbindelse bør man endvidere erindre den merudgift på ca. 15 mill. kr., som den i 1959 indførte pristalsregulering indtil 1. april 1964 har medført. Dette vil sige, at den foreslåede forhøjelse af årslønsmaksimum i løbet af 2 år vil medføre en forhøjelse af erhvervslivets omkostningsniveau med ca. 57 mill. kr. om året.

Vi finder det højst betænkeligt under de givne økonomiske forhold, og før resultatet af overenskomstsituationen 1964-65 foreligger, at belaste produktionen med en merudgift af denne størrelse og må derfor også af denne grund fraråde, at maksimum for årsløn sættes så højt som foreslået.

Forslag 12 indeholder et nyt princip for beregning af den arbejdsfortjeneste, der danner grundlag for fastsættelsen af årslønnen. Selv om det kan være ubehageligt for en lærling, der kommer til skade, netop lige før han afslutter sin lærlingeuddannelse, at få sin erstatning beregnet efter indtægten som lærling, kan vi ikke gå ind for det foreliggende forslag. Det er administrativt uhåndterligt at skulle basere erstatningsniveauet på den indtægt, som den tilskadekomne eventuelt ville have haft, hvis han ikke var blevet ramt af noget ulykkestilfælde. Dette princip kendes da heller ikke i vore andre sociale love.

Forslagene nr. 14, 15 og 16 om at foretage reguleringer på basis af bevægelserne i

gennemsnitslønnen inden for håndværk og industri giver anledning til store principielle betænkeligheder.

Det bør efter vor opfattelse være folketinget, der i hvert enkelt tilfælde skal afgøre, hvorvidt der er anledning til at regulere de sociale ydelser. En automatisk regulering på basis af lønudviklingen vil virke afsmittende på andre sociale ydelser, ligesom en sådan regel indeholder en legalisering af lønglidningen.

Som fremhævet under behandlingen i 1962 af ændringsforslagene til loven om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. anser vi den forøgelse af inflationsrisikoen, som det foreslåede reguleringsprincip vil indebære, for at være så betydelig, at vi indtrængende må fraråde dets gennemførelse.

Det har altid været et princip i dansk ulykkesforsikringslovgivning, at ydelserne var undergivet en vis pristalsregulering. Dette princip har stedse været forfægtet også i internationale forhold, og socialministeriet har også for nylig været enig med Dansk Arbejdsgiverforening i over for ILO at fremhæve, at Danmark ikke kan acceptere et princip om justering af erstatningsydelserne efter lønudviklingen, men alene efter pristal.

I forslag nr. 17 indeholdes en overgangsbestemmelse, der tager stilling til de ulykkestilfælde, der indtræder før den 1. april 1965. Under 1. behandlingen i folketinget blev det fra flere sider foreslået, at forhøjelserne kom til at gælde også for ulykkestilfælde indtruffet før den 1. april 1965. Vi finder derfor grund til at gøre opmærksom på, at udgifterne ved de foreslåede forhøjelser af dagpengenes størrelse skønnes at blive 1,2 mill. kr. pr. måned eller 14,5 mill. kr. inden 1. april 1965, såfremt man forhøjede dagpengesatserne allerede fra 1. april 1964. En sådan forøgelse af omkostningerne ville være i strid med alle forudsætninger for indeværende overenskomstperiode.

Endelig finder vi anledning til at udtrykke vor forundring over, at så vidtrækkende ændringsforslag ikke har været forelagt ulykkesforsikringsrådet til udtalelse, forinden det forelægges folketinget. Den valgte fremgangsmåde giver de interesserede parter meget kort tid til at tage